- הוי מחויב שבועה ואינו יכול לישבע

He is obligated to swear but he cannot swear

OVERVIEW

שהרי מודה² –

He cannot swear to contradict the עד (who is testifying that he grabbed away the נסכא) since he admits that he grabbed the נסכא.

מוספות asks:

ראם תאמר וליהמניה בשבועה במאי דאמר דידי חטפי במיגו דאי בעי אמר לא חטפי And if you will say; and let us believe him, in that which he claims that 'I grabbed mine', with an oath (of דידי הטפי), since he has a מיגו, for he could have said, 'I did not grab'; in which case he would take the oath of א חטפי and be believed, let him instead take an oath of דידי הטפי and be believed.³ What difference should there be which oath he takes?

מוספות anticipates a possible solution to the question:

- אם אמר לא חטפי היה חייב שבועה דאורייתא המיגו דהא אם אמר לא חטפי היה חייב שבועה אם אמר לא חשיב מיגו הא אם אמר לא אחל for if he would claim לא המפי, for if he would be obligated to take a הזורייתא סמth; however now when he claims דידי there is no מיגו היוב שבועה מדאורייתא -

_

 $^{^{1}}$ See the רשב"ם here.

 $^{^2}$ חוספות may be negating a different interpretation why he cannot swear; namely that once he says דידי, he is considered a גזלן and a גזלן is פסול לשבועה. If that would be the interpretation there would be no room for חוספות ensuing question. דידי assumes that even though he says דידי, he is not considered a דידי, he is not considered a דידי.

³ See 'Thinking it over' # 1.

⁴ A מיגו is valid only if he could just as easily make the מיגו claim as his actual claim. Here however it is easier for him to make the actual claim of ידי הטפי where there is no שבועה דאורייתא (only the more lenient שבועה דרבנן) as opposed to making the אי הטפי מיגו where there would be the more serious שבועה דאורייתא.

תוספות rejects this solution:

- לא היא דהא אמר בהמוכר את הבית (לקמן דף ע,א ושם) המפקיד אצל חבירו בשטר This is not so (there is no difference regarding a שבועה דאורייתא whether it is a שבועה דאורייתא or a פרק המוכר את הבית stated in פרק המוכר את הבית, regarding one who deposited an item by his friend with a שטר (which states the terms of the deposit) -
- באמן לומר החזרתיו לך בשבועה מיגו דאי בעי אמר נאנסו דהוי נאמן בשבועה נאמן לומר החזרתיו לך בשבועה מיגו דאי בעי אמר נאנסו דהוי נאמן בשבועה. The custodian is believed to say, 'I returned it to you' with an oath (even if the מפקיד is in possession of the מיגו , for he could have said, they were lost in an unpreventable manner, in which case (if he claimed נאנסו he would have been believed with a נאנסו of נאנסו החזרתיו לך שבועה.

אף על גב דבנאנסו איכא שבועה דאורייתא –

Even though that by מבועה there is a שבועה דאורייתא (the שבועה השומרים) and when he claims מיגו there is no חיוב שבועה מדאורייתא, nevertheless it is a valid מיגו. This proves that a מיגו requires a מיגו and the שבועה דאורייתא שבועה דאורייתא שבועה דאורייתא זייתא מיגו that שבועה שבועה שבועה שבועה וו not believed with a דידי חטפי that שבועה that דידי חטפי.

תוספות offers a refutation of the proof from המפקיד אצל חבירו בשטר:

-ומיהו לפירוש רבינו תם דפירש שבועה דנאנסו דהתם היא מדרבנן שבועה רבינו ומיהו However, according to the explanation of the ר"ת who explained that the because -

רלא מיחייב שבועה דאורייתא אפילו בנאנסו אלא היכא דאיכא הודאה במקצת ^{5} אתי שפיר Tone is not מהוייב in a שבועה even by a נאנסו claim unless there is a partial admission, according to this view it is properly understood, why by המפקיד להפקיד since both מדרבנן are מדרבנן (for there was no הודאה במקצת), however in our case where the שבועה דאורייתא and the claim does not require a מיגו העבועה דאורייתא שבועה דאורייתא מיגו According to the other opinions however that every שבועה דאורייתא שבועה דאורייתא (even without a שבועה במקצת) the question still remains why is he not believed with a מיגו since he has a מיגו מיגו מיגו מיגו מיגו מיגו אבועה דאורייתא מיגו מיגו מיגו אבועה האובעה האובעה האובעה האובעה האובעה האובעה אבועה האובעה אבועה האובעה אבועה האובעה אבועה א

תוספות anticipates a possible alternate solution:

- 6וליכא למימר נמי דהאי לא חשיב מיגו דלא הוה חציף למימר לא חטפי להכחיש את העד hand one cannot either say that this is not considered a מיגו since he is not that brazen to claim לא חטפי to contradict the -

או משום שירא שלא יפסלוהו לעדות העד ובעל הנסכא –

 $^{^5}$ This is the view of רמי בר חמא (cited in ב"מ האומרים) that the שבועה is given only when there is a בפירה מקצת and מ הודאה במקצת.

 $^{^6}$ In the case of the מפקיד, the נאנסו is not contradicting anyone; therefore he is comfortable to claim it.

Or it is not a מיגו because he is afraid to claim לא חטפי so that the ע"א and the owner of the נסכא should not invalidate him from being a עד כשר.

תוספות will prove that the צדות of the בעל הנסכא (who is a litigant) will be accepted to the extent of making the פסול לעדות a חוטף:

כדאמר בפרק זה בורר (סנהדרין דף כה,א) דבעל דבר מהימן למימר [לדידי אוזפן ברביתא] – As רבא ruled in פרק זה בורר that the litigant (in this case the לוה) is believed to say 'he lent me money with interest', and can be combined with an צ"א to make the lender פסול לעדות. Here too the ע"א and the בעל הנסכא will make the grabber פסול לעדות. Either of these two reasons explains why there is no מיגו here because he does not want to use the מיגו claim. This would seemingly answer our question.

תוספות rejects this solution:

דהא משמע דאי לאו דעד מחייבו שבועה היה פטור⁸ והיינו על כרחך במיגו For it seems that if not for the fact that the עד obligates him to swear, the הוטף would be נסכא and retain the נסכא, and perforce we must say that this is on account of the לא חטפי of -

goes on to prove that the reason he would be believed to claim ע"א is not מייב a מחייב (שבועה is only because the חוטף has a מיגו (of לא חטפי):

דאי לאו מיגו לאו כל כמיניה למימר דידי חטפי – For if not for the לא חטפי (of לא חטפי) the חוטף would not be believed to claim דידי proves this - תוספות

דהא כי איכא תרי סהדי משלם ואינו נאמן לומר דידי חטפי –

For if there are two witnesses who saw the grabbing, the חוטף must pay, and he is not believed to claim דידי חטפי, because דידי הטפי is no claim at all (it is the equivalent of saying, 'I stole it'); the only way that דידי חטפי is believed is if he has a לא חטפי of לא חטפי. Therefore by two עדים where there is no לא חטפי of לא חטפי, he is not believed. However if there is only one עד he would be believed [if we were to assume that an ע"א is not שבועה a מהייב]. The only reason he is believed to claim דידי חטפי against this ע"א (who is not שבועה a מחייב) is because of the אי מיגו . This proves that the חטף has no concern להכחיש את העד, or that this may make him a פסול לעדות (for we use this מיגו in the hypothetical case where the ע"א is not שבועה a שבועה). The

⁷ If he would claim א הטף the testimonies of the בעל הנסכא and the בעל הנסכא who claim that he was שני will be combined to contradict him and make him a פסול לעדות since he is a גזלן. See 'Thinking it over' # 2.

 $^{^8}$ אבא יכו יכול לישבע (for he says הוטף) therefore he has to pay, but if he would not be a משואי"ל he would not have to pay. The question is why; it cannot be that דידי חטפי is a good מענה (as תוספות will soon show), so it must be only because he has a ע"א א חטפי לא חטפי , which contradicts the ע"א and places him in danger of becoming פסול לעדות and nevertheless it is sufficient to have us believe him. This proves that לא חטפי is a valid מיגו.

מוספות answers:

ואומר רבינו יצחק דודאי אם לא היה העד מחייבו שבועה –

And the כ"י says; that certainly (in the hypothetical case) where the would not obligate him to swear -

– היה נאמן במיגו דאי בעי אמר לא חטפי שיכול להעיז פניו להכחיש את העד בלא שבועה He would be believed with a מיגו that he could have said לא הטפי, because he can be brazen (and claim לא חטפי) to contradict a weakened עד who cannot make him swear (לא חטפי) -

אבל השתא דמחייבו שבועה לא מהימן בשבועה –

But now that the ע"א obligates him to swear, he is not believed with a שבועה of -

- על ידי מיגו ^{9} שהיה יכול להעיז פניו ולישבע בדבר שהעד מכחישו

Through the לא חטפי of א הטפי, since he [cannot] be brazen and swear לא חטפי on something which the strengthened עד contradicts him.¹¹

In summation: We do say a מיגו from a שבועה דרבנן to a שבועה דאורייתא (except according to the (Γ). The מיגו is an effective מיגו to contradict even an ע"א (if it does not require a שבועה). However it is not an effective מיגו if it will require him to contradict the ע"א and swear to that effect. 12

מוספות asks:

אבל קשה אי ליכא מיגו מאי טעמא דרב ושמואל –

However, there is a difficulty; if, as תוספות states, there is no מכחיש to be מכחיש to be with a שבועה a contradictory עד, what is the reason of רב ושמואל

_

⁹ The הגהות הב"ח amends this to read מיגו <u>שלא</u>

¹⁰ He can be brazen and contradict the עד when it does not require a שבועה, but he cannot be brazen enough to contradict the עד and swear that the עד is testifying falsely (even though he is sufficiently brazen to swear [falsely] דידי הטפי [where no one contradicts him]).

¹² In the case of החזרתי במגו דנאנסו he is believed because there it is the opposite of here; the actual claim of החזרתי is contradicting the מפקיד, but the מפקיד is not contradicting anyone, therefore the מיגו is effective since it is easier for him to claim the מגו claim than the actual claim. See footnote # 17.

דפליגי בפרק כל הנשבעין (שבועות דף מז,א ושם) ארבי אבא ופטרי בנסכא –

Who argue with דוטף in פרק כל הנשבעין and they exempt the חוטף from returning the נסכא -

דלית להו מתוך שאינו יכול לישבע משלם –

For they do not agree to the concept of מתוך שאינו יכול ישבע משלם -

- השתא אמאי פטרי והא פשיטא דאינו נאמן לומר דידי חטפי בלא מיגו כדפרישית לעילנו now that we assume there is no מיגו, why do they exempt him from returning the נסכא (even if they do not maintain משאיל"מ), for it is obvious that he is not believed to say מיגו as I explained previously (concerning the claim of דידי חטפי if there are two חטף that עדים.

תוספות offers an alternate explanation:

לכך נראה כמו שפירש רבינו יצחק בן מאיר דודאי הוי מיגוי - 14

Therefore (because of the aforementioned difficulty) תוספות prefers what the עד explained that לא הטפי is certainly a valid מיגו (even though he contradicts the עד with a שבועה) -

ולהכי פטרי רב ושמואל דנאמן בשבועה במיגו דאי בעי אמר לא חטפי –

And therefore (since לא חטפי is a valid רב ושמואל (מיגו exempt the חוטף, for he is believed with a דידי חטפי that מיגו that he could have claimed and sworn לא חטפי

ורבי אבא סבר אף על גב דאית ליה מגו חייב –

And ר"א maintains that even though the מגו has a מגו (of לא חטפי) nevertheless he is זייב to return the נסכא.

− דכיון דאיכא אחד המחייבו שבועה מן התורה¹⁵ כן הוא הדין

For since there is an ע"א who obligates him to swear מן התורה; this is the rule - מן התורה; this is the rule שישבע להכחיש את העד או ישלם ואין מועיל לו מיגו ^{17} ליפטר

¹³ מיגו asks that regardless whether we maintain משאיל"מ or not; since we have established that there is no a מיגו to be מיגו an אנ"א, then he must return the נסכא, for דידי הטפי is no claim (without a לא הטפי סלא מיגו). The question can seemingly be on משאיל"מ as well, why was it necessary for him to resort to משאיל"מ he should have ruled that he must return the מיגו since he has no מיגו See 'Thinking it over' # 3.

ריב"ם rejects the notion of the לא חטפי is not a מיגו since he cannot be מעיז to be with a with a מרחיש to to מעיז that א is not a מיגו since he cannot be שבועה to be with a אבועה, rather just as he can swear דידי חטפי he is capable of swearing אבועה.

¹⁵ תוספות writes that there is an ע"א המהייבו שבועה מן שי"א even though he is claiming דידי הטפי, so (seemingly) there is no דידי הטפי since he is not contradicting the ע"א nevertheless since (as mentioned earlier) the claim of דידי הטפי on its own merit is not a valid claim, it can only be effective because of the אלא הטפי לא הטפי, therefore we consider as if his claim is (based on) אידי שבועה לא הטפי.

¹⁶ This answer may be better understood if we assume that a. an עדים is ומחיים ממון alike ב' עדים except that there is an option not to pay, (only) if you swear to be עד מכחיש is not (necessarily) a proof that he is saying the truth (a מיגו), but rather that by a מיגו we give him the rights of the מיגו claim (it is a זכות הטענה). He has a זכות הטענה but even if he would claim לא הטפי את העד לא הטפי את העד את העד לא הטפי השפים לא הטפי השפים אלא הטפי ווואס לא הטפי מיגו את העד לא הטפי שווים אלא ה

Either the מיגו swears to contradict the עד or he pays, and a מיגו is not effective to exempt him from paying, on account of the חיוב שבועה generated by the ע"א.

In summation: the view of the ריב"ם is that since there is a מיגו מדאורייתא is not effective to counter this חיוב because of the concept מתוך שאינו יכול לישבע משלם. However the מיגו so valid according to משאיל"מ who disagree with משאיל"מ.

מוספות asks:

ואם תאמר ורבי אבא היכי מפיק לה בפרק כל הנשבעין (שם)

And if you will say; and how does ר"א derive in פרק כל הנשבעין the rule of משאיל"מ בין שניהם ולא בין היורשין – מדכתיב¹⁸ שבועת ה' תהיה בין שניהם ולא בין היורשין

Since it is written, 'The oath of 'ה shall be between the two of them'; the גמרא infers from the words בין שניהם that the oath must be between the two principals, the מפקיד and the שומר, but not between their heirs, in that case there is no oath. The גמרא there continues to discuss what situation does the חורה refer to that the heirs are exempt from taking an oath. The גמרא concludes that the edit edit is in a case -

- דאמר ליה מנה לאבא ביד אביך ואמר חמשין ידענא וחמשין לא ידענא¹⁹ Where one son said to another son, 'your father owed my father a hundred זוז and the son of the לוה replied fifty I know of and am willing to repay, but I am not aware of the other fifty -

- בייק התם מדאיצטריך קרא למיפטר יורשים שמע מינה באביו כהאי גוונא מיחייב²⁰

which he is not doing, therefore the מיגו is ineffective. [Perhaps רב ושמואל maintain that the מיגו is effective since it is a בירור (as well) and שבועת ע"א is merely a way to verify the truth of the בירור (בל"י אות רטו).]

חוספות does not explain the difference between this case of ע"א where a מיגו זי is ineffective, and the case of החורתי של where the במיגו דנאנסו is effective, even though there too there is a עוספות הרא"ש. See שבועה אוספות הרא"ש is effective, even though there too there is a עוספות הרא"ש. See אוספות הרא"ש who writes that by חיוב שבועה שבועה when he claims חיוב שבועה (for he is not claiming חיוב שבועה (for he is not claiming שבועה him a אוטפי (see footnote # 14). [Another difference may be that there the welve here there is an ע"ש who is שבועה (no one is saying that it was not עוספות ברי הוא הנסוף שבועה is effective, however here where the שבועה לא הטפי לא הטפי

 $^{^{18}}$ כב,י שמות (משפטים). The פרשה is discussing the שומר שכר who has to swear (if he claims) נאנסו.

¹⁹ This is a case of a מודה במקצת where the לוה would have to swear (if he said emphatically I do not owe the other fifty). However here by the ס חיוב שבועה on the son of the לוה.

²⁰ If the father would also be פטוק when he claims המשין ידענא וחמשין לא ידענא, why the need for a פטוק, that the יורשין need not swear and they are no different from their father. Therefore we must conclude as follows if the father would say מודה במקצח for he is a חמשין ידענא וחמשין לא ידענא for he is a מודה במקצח and since he cannot swear on the חמשין לא ידענא he has to pay because משאיל"מ. However when the יורשין

Where the גמרא there infers that since it is necessary for the מרא to exempt the יורשים (meaning that the בן הלוה need not pay), this teaches us that the father would be liable to pay the other fifty in a similar situation; the גמרא concludes -

אלמא מחויב שבועה ואינו יכול לישבע משלם –

It is evident that one who is מחריב שבועה (the מודה במקצת) and cannot swear (to deny the other fifty, since he is unsure), he has to pay. This concludes the גמרא which derives (from משואיל"מ, the rule) that משואיל"מ.

תוספות continues with his question:

והיכי דייק מינה אנסכא התם ודאי משלם דליכא מיגו" –

But how can we infer from the case there regarding 'המשין ידענא וכו to our case of there by מיגו there by מוב"מ certainly has to pay, for he has no מיגו to exempt himself -

אבל הכא דאיכא מיגו מנא לן דמשלם –

However, here where there is a מיגו for the חוטף (he could claim לא חטפי), how do we know that he has to pay back the נסכא?!

מוספות answers:

ונראה לרבינו יצחק דרבי אבא לא הוי טעמיה מקרא אלא מסברא בעלמא כדמפרש $^{-22}$ And it is the view of the ר"י that the reason why המוחד maintains משאיל"מ is not because of the משאיל"מ but rather he bases it merely on logic as [was] explained. Therefore the logic applies in all cases, that wherever there is a מיגו (by an ע"א there are only two option; either swear or pay. מיגו does not enter into the picture.

תוספות anticipates a difficulty:

והא דקאמר התם²³ כוותיה דרבי אבא מסתברא –

And that which the גמרא states there, it is reasonable to assume the view of ר"א - מדתני רבי אמי שבועת ה' תהיה בין שניהם ולא בין היורשין

Since בריתא בין taught the בריתא regarding the פסוק of שבועת ה' תהיה בין שניהם from which we infer ולא בין הירושין (that which was cited above). It would seem that since the

say בין שניהם לא ידענא המשין ידענא וחמשין לא ידענא נבין הירושים of בין שניהם ולא בין שניהם teaches us that even though the מודה was a מודה במקצת, nevertheless there is no היוב שבועה on him, therefore the rule of מתוך cannot apply. [The difference is that the father should know whether he owes the other fifty, but the יורשים cannot be blamed for not knowing.]

²¹ He would be שבועה a שבועה if he denied the other fifty; that is a classic case of מודה במקצת. He has no כופר ס מיגו הצר מיגו. He has no מודה במקצת ל"ב"מ ג,א ושר מעיז פניו בפני בע"ה (ב"מ ג,א וב"מ ב"מ ג,א וב"ב).

²² Others amend this to read either כדפירשנו or כדפירש הריב"ם. See the text previously in this חוספות by footnote # 16.

²³ The גמרא there cites the incident and ruling of גמרא and concludes מחברא מסתברא concludes גכוותיה דר"א מסתברא

גמרא כites the דרשה סf ולא בין נין ני support ר' אבא, that the reasoning of ר' אבא is from this and not from מברא בעלמא maintains –

replies:

- 24 קרא למיפטר יורשים אתא ולא לחייב האב

The בין שניהם of בין שניהם comes to exempt the heirs but not to obligate the father.

תוספות anticipates an additional difficulty:

הא דקאמר התם רב ושמואל האי שבועת ה' וגומר מאי דרשי ביה – אחל האם רב ושמואל האי שבועת ה' וגומר מאי דרשי ביה (who do not maintain משאיל"מ (משאיל"מ etc. since they do not interpret it to teach משאיל"מ. However according to תוספות explanation that the פסוק merely teaches us that the יורשין יורשין (but it does not teach us the rule of משאיל"מ (משאיל"מ); what is the question on ירב ושמואל?!

replies:

-הכי קאמר כיון דבאב בכהאי גוונא פטרי אמאי איצטריך קרא למיפטר יורשין הכי קאמר אוונא פטרי אמאי גוונא פטרי שמואל will exempt the father from paying in such a case of חמשין ידענא וחמשין לא ידענא, why is a פסוק פסוק הפcessary to exempt the יורשין from paying, if even the father is יורשין!

In Summation: (according to the ריב"ם) the אבועות in שבועות derives from בין שניהם that יורשים are from a שבועה (and that דרשה is understood if we assume משאיל"מ); however the rule of משאיל"מ is derived from a סברא בעלמא, but not (necessarily) from that פסוק.

תוספות responds to an anticipated difficulty (if we assume that a מיגו is ineffective against an ע"א):

-וצריך לומר דהא דאמרינן בהכותב (כתובות דף פה,א ושם) גבי אבימי בריה דרבי אבהו מצריך לומר דהא דאמרינן בהכותב (כתובות זף פה,א ושם) או או ברק הכותב states in פרק הכותב ברק הכותב the son of אבימי ברי אבהו

דהוו מסקי ביה זוזי בי חוזאי כולי 25

Where he owed money to the people of בי הוזאי, etc. ר' אבהו ruled that if there were no witnesses that בי חוזאי, they are believed -

- ²⁶מתוך דיכלי למימר לא היו דברים מעולם יכלי למימר סיטראי

 ^{24} The ברייתא merely states that by פטור המשין לא ידענא המשין ורשין are פטור. The ברייתא does not derive the rule of משאיל"מ. Similarly בסוק משאיל"מ משאיל"מ. We may have thought that this rule applies to the פסוק as well (if the שבועת מוב"מ would apply to them by חמשין לא ידענא על מוב does not apply to them. The מרא there merely says that this פטור is understandable if we

maintain משאיל"מ, but not necessarily that we derive it from this פסוק.

²⁵ The story there is that אבימי sent the money to the בי חוזאי with אמח. After אם paid them, he asked them that they should return the שטר הוב to him, they answered him that the monies you paid was for a different loan that אבימי owed us, and he still owes us other monies for the שטר חוב.

For since they can say nothing even happened (you never paid us) they can claim, the money you paid was for another loan. This concludes the citation from that continues, that it is necessary to assume that the story there -

- איירי בתר דתקון רבנן שבועת היסת ^{72} דלא הוי השליח עד מרכנן איירי בתר דתקון רבנן שבועת היסת איירי מכנעת היסת so that the חמא) is not considered a witness (that אבימי paid them money, thereby destroying their מיגו). The reason the מתקן שבועת היסת after the מתקן שבועת היסת is -

- ²⁸דנוגע בעדות הוא כיון דחייב שבועת היסת

Because he is a biased witness since he is שבועת היסת a שבועת היסת -

דאי קודם דתקינו רבנן שבועת היסת הוי השליח עד גמור –

For if that occurrence took place before the שבועת instituted a שבועת היסת (whereby a כופר הכל is exempt from any שליה would be a proper עד -

דנאמן לומר למלוה פרעתי מיגו²⁹ דאי בעי אמר אהדרתינהו ללוה

For he will be believed to testify, 'I paid the מלגה' with a מיגו that he could have said, 'I returned the money to the לוה' -

- כדאמר בריש האיש מקדש (קדושין דף מג,ב)

As the גמרא states in the beginning of פרק האיש מקדש -

וכיון דאיכא עד היכי מהימניה במיגו דלא היו דברים מעולם –

So since there is a credible עד testifying against the בי הוזאי, how can they be believed that להד"ם with a מיגו of מיגו, for if they claimed - להד"ם

דהוה ליה מחויב שבועה ומתוך שאין יכול לישבע משלם כדאמרינן הכא:

It would be a case of מחוייב לישבע (since the עד testifies that there was a payment) and since they cannot swear to contradict the עד for they claim סיטראי and not

 $^{^{26}}$ It seems that the claim of סיטראי is a frivolous claim and would not be credible on its own merits (similar to the claim of להד"ם. It is acceptable only because of the להד"ם.

 $^{^{27}}$ מן התורה כופר הכל a כופר הכל is ישבועה. However, during the time of the מן גמרא (by רב נחמן), the אמוראים instituted that every הכל must swear. This שבועה is called a שבועת meaning that the חכמים induced the כופר הכל swear in order to reveal the truth.

²⁹ The מיגו here is slightly different from a regular מיגו. The שליח does not need a מיגו to be believed that שליח but rather the מיגו is to remove any bias the שליח may have. We cannot say that the שליח must say that he paid the for otherwise the אוש will demand the money from him, because even if the אוש will demand the money from him the שליח wirred it to you'. It makes no difference to the שליח whether he says סר סר מתקן מחוד in both cases he has no liability, therefore he is a credible witness. (This is not the case after the עבון אהדרינהו ללוה מחוייב and is not a credible witness.)

להד"ם), they have **to pay, as ר"א ruled here!** Therefore we must say that the story there took place after the שבועת היסת a מתקן, so the שליה is not a credible ע"א, therefore the מיגו have a valid מיגו.

SUMMARY

The חוטף is not believed with a לא חטפי לא (even with a דידי חטפי) either because he cannot be מעיז to contradict the עד with a שבועה (the ר"י) or because once there is a מיגו of an ע"א it cannot be overridden by a מיגו.

THINKING IT OVER

- 1. חוספות asks that the דידי הוטף should be believed with a דידי חטפי סל דידי for he has a מגו פידי מיגו איל"מ? He is not swearing the מתוך שאיל"מ? He is not swearing the which the מחייב is מחייב him, therefore he has to pay! ^{31}
- 2. תוספות suggests that חוטף may not want to claim לא חטפי because he is concerned that the ע"א ובעל הנסכא will be פוסל him לעדות. Seemingly now also, even though he claims דידי חטפי, nevertheless they will be פוסל him בגזלנותא (as is the case by any עדים who say someone grabbed that he is פסול and cannot claim (דידי חטפי)! ^{33}

³⁰ See footnote # 3.

 $^{^{31}}$ See סוכ"ד אות סוכ and בל"י אות בל"י.

³² See footnote # 7.

³³ See בל"י אות רי"ג.

³⁴ See footnote # 13.

³⁵ See נה"מ.